

Kedves Ballagók! Tisztelt Szülők!

Egy éve ilyenkor ugyanitt ülve kerestem a szavakat arra, hogy mivel köszönjek el azoktól a végzős diákjainktól, akik valódi ballagás nélkül kellett kilépjenek a felnőtt életbe. És úgy múlt el egy év, hogy nekem is, és – ami, sajnos, sokkal szomorúbb – Önöknek is csak nehezebb lett a helyzetük.

Ami tavaly egy rövid és egyszeri rémálomnak tűnt, az mostanra megszokott rutinná vált. Hozzászoktunk a maszkhoz, igyekszünk tartani a távolságot, fertőtlenítenünk... és még sorolhatnám, nem kihagyva a legfontosabbat: leülünk a számítógép elé és ... nézünk. Mindannyian: diák, tanár, szülő. Várjuk, hogy elmúljon mindez, cselekvésre kevés energiánk marad. Nézzük a kiküldött-beküldendő-be nem küldött-kijavított-javításra váró és néha-néha elengedett feladatokat. Az iskola és az élet feladatait is. És keressük a megoldást. Gyakran a felelőst, hibást is – mindenkiben és mindenben, magunkban, másokban, a helyzetben.

Vagy kezünkbe fogjuk az okos – de még milyen okos – telefont, és keressük a barátokat, beszélgetünk; keressük a tanárokat, keressük a diákjainkat, és megbeszéljük a dolgokat... tervezünk, újratervezünk, és csakazértsem adjuk fel.

És eközött a két véglet között még mennyi árnyalat, hangulat, pillanat múlt el! De Önök nem másfél, hanem négy vagy éppen hat évig koptatták ennek az iskolának a padjait... a berendezését... néha a tanáraik és egymás idegeit... Javaslom, hogy gondoljanak a normális, iskolaundoros diákéveikre is most, a ballagásuk idején! Keressék elő a szép, boldog, ciki, kínos, mindenféle közös emlékeiket: a fotókat, videókat, megőrzött hangfelvételeket, leveleket, cetliket, és – lassan-lassan talán lehet – beszéljenek róla együtt, sokat! Emlékezzenek, és ne feledjék az online – de a valódi pillanatokat se!

Persze, ezekben a régóta várt és rettegett április végi-május eleji napokban akkor sem feledkezhetünk meg arról sem, hogy a középiskola két legizgalmasabb évét éltük meg másképp – mert nem éltük meg azokat. A 11., a „*még nem vagyok végzős, de már majdnem*” szabadságát, amikor mindenki joggal érezheti, hogy előtte a világ. Az utolsó év mozgalmasságát a szalagavatói tánc próbáival, botlásaival, nagy összenevetéseivel és az ünnepélyen a szünni nem akaró tapsal. Vártuk, várták a Határtalanul program találkozásait, az utazás izgalmát, a diákigazgatók ígéreteinek megvalósulását, az utolsó osztályfőnöki óra sírásba hajló nevetését, a BALLAGÁST.

Ballagás lesz. Olyan, mint az idei év volt – más. Összekötjük az érettségi bizonyítványok átadásával. Igazi ballagás lesz. Talán valódibb, mint másoké. Hiszen Önök közül sokan a ballagás után már nem térnek vissza az iskola falai közé. Érettségizni sem. Érettek lesznek, felnőttek, a Merola-kapunál történő kézfogással, amelynek reményeim szerint már szüleik is részesei lehetnek, végképp elbúcsúznak a középiskolai diákévektől. Egyedi. És szomorú... mégis: lélekemelő.

És most: Önökön a sor! Tegyétek széppé ezt az egyedi a ballagást jó érettségi eredménnyel! Szeretném hinni, hogy mindannyian mindent megtettünk érte, a bizonyítás Önökre vár.

Tisztelt Szülők!

Az elmúlt két iskolaév olyan feladatok elé állította Önöket, amelyekre senki nem készülhetett előre. Nemcsak a tananyag mennyiségével kellett megbirkózniuk, de a helyzetből adódóan azokkal a problémákkal is meg kellett küzdeniük, melyek az iskolában normál körülmények között nem is számítanának problémának. Átalakult talán az Önök életritmusa is, de gyermeküké mindenképp: mások lettek a tanulási és életvezetési szokásaik, a néha ijesztő az érthetetlennek tűnő pörgésük – vagy fásultságuk. Az év végi eredmények mégis azt mutatják, hogy a szülői háttér rendben volt. Köszönöm iskolánk minden dolgozója nevében ezt, és kérem Önöket, hogy a vizsgák alatt is maradjanak ilyen támogatók!

Kedves Végzősök!

„Álmodtál, ébredtél,/Vártál rá, hogy felnőtt légy...” (P. Mobil *Honfoglalás* 1984)

Az idézet abból az évből való, amikor elsős gimis voltam az Adyban. Volt négy jó évünk, és valóban felnőttünk. Önök hozzánk képest (a hatosztályosok kivételével) kevesebb időt tudtak az iskola falai között eltölteni, de remélem, hogy legalább annyi pozitív élménnyel gazdagodtak, mint mi. Ebből merítsenek erőt, erre emlékezzenek vissza a későbbiekben!

Kívánok Önöknek vizsgázóbarát feladatlapokat, jó egészséget és sok sikert további útjukon!

Nagyatád, 2021. április 29.

Cseh Tamás Attila
igazgató